

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci :

žalobce: V. V.

zastoupený Mgr. Karlem Klimešem, advokátem
se sídlem Ostrava, Macharova 302/13

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č.j. 77463/ENV/15,1164/520/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 10. 2015, č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/1512159.003/15/ZKN (dále jen „rozhodnutí inspekce“). Rozhodnutím inspekce byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), kterého se dopustil

tím, že nesplnil povinnost kontrolované osoby podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost. Žalobce neposkytl informace požadované Českou inspekcí životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) žádostí o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2015 evidovanou u ČIŽP pod č.j. ČIŽP/43/OOH//1512159/15/ZKN.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve stručně shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně a obsah žalobcova odvolání. Při vypořádání odvolacích námitek, které neshledal důvodnými, zdůraznil, že oznámení o zahájení kontroly bylo logicky a přehledně strukturováno. Odstavce označené jako „poznámka“, resp. „upozornění“ byly inherentní součástí třetí části oznámení, která obsahovala žádost o poskytnutí informací. Nebyly nijak graficky či jinak odděleny způsobem, který by v průměrném čtenáři mohl vyvolat dojem, že s úvodním odstavcem nesouvisí. Žalobce si byl nepochybně vědom lhůty, v níž měl požadované informace poskytnout, když dle vlastního tvrzení žádal své dodavatele o zodpovězení jím položených dotazů přímo správnímu orgánu I. stupně, a to právě s ohledem na krátkou lhůtu. Rovněž poučení o následcích nesplnění povinnosti poskytnout požadované údaje bylo srozumitelné a s předchozími odstavci tvořilo související celek. Žalovaný poznamenal, že samotné poučení o následcích nesplnění povinnosti kontrolované osoby není obligatorní součástí úkonu, v jehož rámci je stanovena lhůta ke splnění takové povinnosti, je-li této lhůty třeba. Ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu i navazující ustanovení § 16 téhož zákona jsou pravidly hmotného práva, která plynou přímo z obsahu kontrolního řádu jako obecně závazného právního předpisu na úrovni zákona bez toho, aby pro aktivaci sankčního mechanismu byla potřeba předchozího poučení.
3. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování kvality součinnosti žalobce jako kontrolované osoby je nutno respektovat, že cílem veřejnoprávní kontroly je zjištění skutečného stavu kontrolované věci a porovnání tohoto stavu se stavem žádoucím, plynoucím z obecně závazných právních předpisů či individuálně závazných správních aktů. Kontrolovaná osoba má v rámci procesu kontroly řadu povinností, mimo jiné povinnost umožnit výkon kontroly a při této kontrole poskytovat rozsáhlou součinnost tak, aby mohl být v každém jednotlivém případě kontrolním řádem předpokládaný účel veřejnoprávní kontroly naplněn. Oprávnění kontrolního orgánu jsou poměrně široká, přičemž limitujícím kritériem legitimacy jednotlivých požadavků je předmět kontroly. Vznik povinností kontrolované osoby není vázán na úkon v podobě výzvy k plnění povinností s případným stanovením lhůty k jejímu splnění, ale na okamžik zahájení veřejnoprávní kontroly. Kontrolovaná osoba je tak povinna své povinnosti ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu plnit od zahájení kontroly až do jejího ukončení. Formuluje-li kontrolní orgán v rámci kontroly obsah povinností a stanoví k jejich splnění určitou lhůtu, dochází toliko k upřesnění obsahu a způsobu splnění jinak hmotněprávních povinností vznikajících

přímo na základě zákona. S ohledem na absenci formální úpravy průběhu vlastní kontroly musí být otázka hodnocení kvality součinnosti kontrolované osoby vždy pojímána komplexně a není vázána striktně na plnění uložených lhůt, je-li případná povinnost splněna způsobem, který není na překážku prováděné kontrole a umožňuje kontrolujícímu uplatnit jeho zákonná oprávnění a naplnit smysl a účel konkrétní kontroly. Právě to je nutno zohlednit při hodnocení plnění povinností kontrolované osoby v relaci k ustanovením § 15 - 17 kontrolního řádu. Žalobce v průběhu lhůty nepožádal správní orgán I. stupně o její prodloužení, byť posléze namítal, že lhůta byla nepřiměřeně krátká. Se správním orgánem I. stupně po zahájení kontroly začal komunikovat až poté, kdy mu byl doručen příkaz o uložení pokuty, přičemž požadované informace, či alespoň část z nich, sdělil ČIŽP v rámci odporu proti příkazu. Tyto okolnosti však nijak nesvědčily tomu, že by žalobce vyvíjel jakoukoli snahu o součinnost s kontrolním orgánem v průběhu kontroly. Žalovaný proto i bez akcentu na dodržení stanovené lhůty přisvědčil souvisejícím závěrům správního orgánu I. stupně, že žalobce neposkytl potřebnou součinnost.

4. K námitce týkající se stanovení nepřiměřeně krátké lhůty žalovaný uvedl, že se jednalo o lhůtu, která svou délkou odpovídá dosavadní praxi správního orgánu I. stupně v obdobných kontrolách. Po správním orgánu I. stupně nelze spravedlivě požadovat, aby v rámci úvahy o délce lhůty stanovené k doložení dokladů či poskytnutí určitých informací presumoval ve všech aspektech administrativní či časovou náročnost splnění konkrétního požadavku. Bylo proto na žalobci, aby správnímu orgánu I. stupně zdůvodnil náročnost požadavku a požádal o prodloužení lhůty. Žalobce však údajnou nepřiměřenost stanovené lhůty namítl až v rámci odporu k příkazu, který byl vydán dne 21. 9. 2015, tedy po uplynutí dalších 9 dnů od marného uplynutí lhůty, přičemž vlastní reakce v podobě odporu k příkazu, v rámci kterého žalobce poprvé od zahájení kontroly kontaktoval správní orgán I. stupně, byla tomuto orgánu doručena až 30. 9. 2015, tedy bezmála měsíc po zahájení kontroly. Žalobce tak měl dostatečný prostor, aby v rámci stanovené lhůty požádal o její prodloužení či posléze jakkoli kontaktoval správní orgán I. stupně z pozice kontrolované osoby za účelem součinnosti týkající se předmětu kontroly.
5. Závěrem žalovaný konstatoval, že nad rámec podaného odvolání nezjistil žádné vady rozhodnutí či dosavadního řízení, které by působily nezákonnost rozhodnutí inspekce.
6. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že neporušil povinnost kontrolované osoby podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a tudíž nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Dále namítl, že lhůta měla být stanovena jasně, výrazně a na nepřehlédnutelném místě, nikoli pod nevýznamně se tvářícím pojmem „poznámka“, kde je takováto lhůta pro každého snadno přehlédnutelná. V této souvislosti uvedl, že správní orgán I. stupně nikde v oznámení o zahájení kontroly

nepsal, ani jinak neupozorňoval na to, že nezodpovězení položených dotazů ve lhůtě stanovené v rámci tzv. „poznámky“ by již bylo neposkytnutím předmětné součinnosti či nevytvářením podmínek pro výkon kontroly, a tedy naplněním skutkové podstaty správního deliktu. Skutečnosti, které byly uvedeny v části třetí žádosti o poskytnutí informací a v části označené jako „poznámka“ a „upozornění“, působily zmatečně a vytrženě z kontextu, neboť jasně neříkaly, jaké konkrétní nesplnění povinnosti mělo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu. Osoba bez právního vzdělání, která obdrží takto naformulované oznámení o zahájení kontroly, nemůže pochopit, jaké důsledky jí hrozí v případě, že nepodá informace v poměrně laxně uložené lhůtě.

7. Žalobce zdůraznil, že splnil své povinnosti a zodpověděl položené otázky, přestože se tak nestalo ve lhůtě požadované kontrolujícím orgánem. S ohledem na nesrozumitelné a zmatečné stanovení lhůty k poskytnutí informací a poučení ohledně hrozící pokuty mu nemůže být uložena pokuta, když nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu, jelikož potřebnou součinnost poskytl.
8. Žalobce též namítl, že lhůta stanovená správním orgánem I. stupně byla vzhledem k povaze dotazů velmi krátká či dokonce nepřiměřená. Správní orgán I. stupně chtěl zodpovědět např. objemový rozsah výrobků, které žalobce odebral za léta 2013 až 2015 zpětně od svých dodavatelů, či to, jaké váhové množství tvoří obaly od jednotlivých dodavatelů. Šlo tedy o informace, které žalobce musel vyhledávat dle faktur za tři roky zpátky, což byl poměrně časově náročný úkol. Stejně tak pro případ váhy obalů musel žalobce tyto informace zjistit u svých dodavatelů, případně sám jednotlivé obaly převážít.
9. Výši pokuty označil žalobce za nepřiměřenou. Navrhl, aby soud upustil od jeho potrestání, případně aby snížil uložený trest. Uvedl, že správnímu orgánu I. stupně poskytoval součinnost, i když nikoli ve stanovené lhůtě, ta však byla snadno přehlednutelná, nadto se s odpovědí opozdil o zhruba 2 týdny, což je dle jeho názoru opoždění omluvitelné. Žalobce se snažil vše napravit, registrovat se co nejdříve do systému EKO-KOM a vyjít správnímu orgánu I. stupně ve všem vstříc. Pokuta je neadekvátní i vzhledem k tomu, že za samotný správní delikt, pro který byla zahájena předmětná kontrola, byla žalobci uložena pokuta pouze ve výši 30.000,- Kč; pokuta za neposkytnutí součinnosti k této kontrole je však téměř dvojnásobná.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poté uvedl, že upuštění od sankce nepřichází v úvahu, neboť zákonná úprava správního trestání za správní delikty právnických osob upravené kontrolním řádem nedovoluje správnímu orgánu v případě prokázaného naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 kontrolního řádu upustit od sankce. Případná liberace ve smyslu § 17 odst. 1 kontrolního řádu rovněž nepředstavuje možnost upuštění od sankce, neboť zatímco případné upuštění od sankce je pravidelně otázkou výsledku správního uvážení při současném zachování odpovědnosti pachatele

správního deliktu, představuje liberace důvod pro zánik odpovědnosti, přičemž je zákonem předvídaným důsledkem naplnění daných zákonných podmínek bez toho, aby správní orgán mimo posouzení jejich naplnění mohl nad možností nepotrestat odpovědnou osobu sankcí jakkoli uvažovat. Lze-li se upuštění či snížení sankce ve smyslu § 65 odst. 3 s.ř.s. domáhat toliko v mezích zákonem dovolených, nemá dle názoru žalovaného možnost upustit od sankce ani soud.

11. Pokud jde o možnost snížit uloženou sankci, tuto jistě nelze považovat za vyloučenou, žalovaný však zdůraznil, že výše sankce je dostatečně zdůvodněna, odpovídá skutkovým okolnostem případu a odpovídá svou výší rozhodovací praxi v obdobných věcech. Důvody, na kterých žalobce svůj návrh na moderaci sankce založil, žalovaný považuje za irelevantní. Pokud se žalobce snažil napravit vady zjištěné v rámci kontroly, šlo jistě o pozitivní přístup, tento však s otázkou předchozího maření kontroly v důsledku neposkytnutí požadovaných dokladů nijak nesouvisí. Stejně tak je nepodstatné, byla-li žalobci následně v nápravné fázi dozoru uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč. V této souvislosti žalovaný poukázal na odlišnost zájmu chráněného ustanovením § 16 kontrolního řádu, tj. zájmu na řádném průběhu veřejnoprávní kontroly coby nezbytném prostředku dozoru nad dodržováním povinností uložených kontrolované osobě zákonem či na jeho základě určitým správním aktem, od zájmů chráněných zákony, jejichž dodržování je kontrolováno. V případě trestání kontrolovaných či povinných osob za maření výkonu veřejnoprávní kontroly je potencionální výsledek takové kontroly zcela irelevantní ve vztahu k povinnosti uvedených osob plnit povinnosti uložené kontrolním řádem či na jeho základě kontrolním orgánem. Nadto je výsledek kontroly, potažmo výsledek případného následného řízení v rámci nápravné fáze dozoru, v kontrolní fázi nepředvídatelný, tudíž ani z tohoto důvodu nemůže být skutečností, která by byla použitelným kritériem při úvaze o výši sankce ukládané za porušení povinností dle kontrolního řádu.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
13. Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu ve znění účinném do 30.6.2017 právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
14. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytnout k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.

15. Soud neshledal opodstatněnou námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí opřenu o argumentaci žalobce, že neporušil povinnost kontrolované osoby, neboť povinnost odpovědět na položené otázky splnil, ani námitku, že v důsledku nesrozumitelného a zmatečného uložení lhůty k poskytnutí informací a poučení ohledně hrozící pokuty nemohl naplnit skutkovou podstatu deliktu, jelikož potřebnou součinnost správnímu orgánu poskytl.
16. Nutno předeslat, že objektem zájmu, který je chráněn skutkovou podstatou vymezenou v § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 [poznámka soudu – zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, bylo s účinností od 1. 7. 2017 ustanovení § 16 kontrolního řádu zrušeno a skutková podstata téhož správního deliktu (nyní přestupku) byla podřazena pod ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu] je řádný výkon kontroly a dosažení jeho účelu prostřednictvím nerušeného výkonu práv kontrolujících. Objektivní stránka uvedeného deliktu je naplněna tím, že kontrolovaný subjekt neposkytne kontrolujícímu orgánu potřebnou součinnost, tedy nekoná (opomíjí konat) podle požadavku kontrolujícího orgánu.
17. V posuzované věci správní orgán I. stupně oznámením ze dne 31. 8. 2015 zahájil kontrolu žalobce. Cílem této kontroly bylo zjistit, zda žalobce neporušil povinnost vyplývající z § 14 odst. 1 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech). Za účelem prověření, zda žalobce je osobou, která má povinnost být jako nositelka povinnosti zpětného odběru nebo využití odpadu zapsána v seznamu povinných osob u Ministerstva životního prostředí, správní orgán I. stupně žalobce v oznámení o zahájení řízení zároveň požádal s odkazem na § 10 odst. 2 kontrolního řádu o poskytnutí následujících informací: *1. V jakém hmotnostním či objemovém rozsahu společnost v roce 2013 až 2015 uvedla do oběhu výrobky dodané fyzickými osobami oprávněnými k podnikání působící pod IČ a právnickými osobami podnikajícími pod IČ 2. Jaké váhové množství tvoří v průměru obaly společností do oběhu uváděných výrobků (vín a destilátů); 3. Jaké váhové množství obalů společnost uvedla na trh v letech 2013 až 2015 dovozem od mezinárodních dodavatelů Sektkellerei Szigeti, Mœet Hennessy ČR.* V části oznámení označené jako „poznámka“ správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby údaje o množství výrobků uváděných na trh uváděl za každého dodavatele samostatně, a aby požadované informace doložil na adresu ČIŽP uvedenou v záhlaví (oznámení) do deseti dnů od obdržení oznámení. V navazující části oznámení označené jako „upozornění“ pak správní orgán I. stupně poučil žalobce o deliktích následcích nesplnění povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce poprvé až v odporu proti příkazu, který správní orgán I. stupně vydal dne 21. 9. 2015 (dále jen „příkaz“) a jímž žalobci uložil

pokutu ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, reagoval na požadavek uvedený v oznámení ze dne 31. 8. 2015 a správnímu orgánu I. stupně poskytl požadované informace.

19. Z výše popsaného skutkového stavu věci je dle náhledu soudu zřejmé, že žalobce porušil povinnost zakotvenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu, neboť správnímu orgánu I. stupně neumožnil provést kontrolu plnění povinností vyplývajících ze zákona o obalech ve lhůtě, kterou správní orgán I. stupně stanovil. Nutno zdůraznit, že uvedenou povinnost žalobce nesplnil ani ke dni 21. 9. 2015, kdy byl vydán příkaz, ačkoliv stanovená desetidenní lhůta uplynula již dnem 11. 9. 2015 (oznámení o zahájení kontroly bylo žalobci doručeno dne 1. 9. 2015). Nedůvodná je proto námitka, že žalobce neporušil povinnost kontrolované osoby, pokud své povinnosti splnil a požadované informace správnímu orgánu I. stupně poskytl, byť se tak nestalo ve stanovené lhůtě. Žalobce skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu naplnil již tím, že nedbal na lhůtu, v níž měl dostát uložené povinnosti. Marným uplynutím lhůty tak došlo k naplnění objektivní stránky předmětného deliktu. Tím byl zasažen objekt chráněný skutkovou podstatou správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, jím je zájem na nerušeném a plynulém výkonu veřejnoprávní kontroly. Odpovědnost za předmětný správní delikt je založena na objektivním principu, který mohl být ve smyslu § 17 odst. 1 kontrolního řádu prolomen jen prokázáním obecného liberačního důvodu, tedy že ze strany podnikající právnické či fyzické osoby bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil, resp. existenci okolností, v nichž by bylo možno spatřovat naplnění tohoto liberačního důvodu, ani netvrdil.
20. Žalobcova námitka, že předmětný správní delikt nespáchal, nemůže obstát ani ve spojení s argumentací, že lhůta k poskytnutí požadovaných informací nebyla stanovena jasně, byla-li začleněna do části oznámení označeného jako „poznámka“, kde byla dle žalobce snadno přehlédnutelná. Údaj o lhůtě, v níž měl žalobce požadované informace doložit, nebyl skryt v jiném nesouvisejícím či nepřehledném textu. Naopak byl vtělen do samostatné části, logicky navazující na předchozí části (tj. část deklarující zahájení kontroly, část obsahující pověření ke kontrole včetně popisu výchozího zjištěného skutkového stavu věci a část vymezující požadavek na poskytnutí informací) přehledně strukturovaného oznámení o zahájení kontroly. Pokud žalobce tvrdil, že text „poznámky“ přehlédl, šlo o ryze subjektivní okolnost, která nemohla mít vliv na existenci jeho odpovědnosti za spáchání předmětného deliktu. Bez povšimnutí nelze v této souvislosti ponechat skutečnost, že v odporu proti příkazu žalobce výslovně brojl proti nepřiměřeně krátké lhůtě. Žalobce si tedy byl velmi dobře vědom lhůty, v níž měl požadované informace kontrolujícímu poskytnout, navíc v odporu uvedl, že *jakmile mu bylo doručeno oznámení o zahájení kontroly, zaslal neprodleně výzvy všem svým dodavatelům k poskytnutí*

součinnosti a zodpovězení dotazů nejlépe přímo ČIŽP. Z toho je zřejmé, že žalobce stanovenou lhůtu i její délku v oznámení nepřehlédl.

21. Obdobně nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že nebyl řádně upozorněn na možné spáchání správního deliktu v důsledku neposkytnutí požadovaných informací. Upozornění na následky nesplnění povinnosti součinnosti systematicky navazovalo na předchozí část oznámení o zahájení řízení, v níž správní orgán I. stupně specifikoval požadavek na poskytnutí informací a určil lhůtu ke splnění tohoto požadavku. Nelze tak pochybovat o tom, že předmětné upozornění se vztahovalo k povinnosti žalobce poskytnout správnímu orgánu I. stupně požadované informace. K tomu je nutno podotknout, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dochází s ohledem na obecně platný právní princip *ignorantia iuris non excusat* objektivně, bez ohledu na to, zda osoba naplňující objektivní stránku deliktu byla či nebyla předtím poučena o protiprávních následcích svého jednání.
22. Soud nepřisvědčil ani námitce, ve které se žalobce ohradil proti velmi krátké lhůtě, kterou mu správní orgán I. stupně stanovil k předložení požadovaných informací. Stanovená lhůta byla lhůtou pořádkovou, kterou mohl správní orgán I. stupně na žádost žalobce prodloužit, pokud by tím nebyl ohrožen účel řízení či porušena rovnost účastníků (§ 39 správního řádu ve spojení s § 28 kontrolního řádu). Žalobce nicméně o prodloužení lhůty nepožádal, ani správnímu orgánu I. stupně neavizoval, že jeho požadavek na poskytnutí požadovaných informací ve stanovené lhůtě nesplní, resp. splnit nemůže. V obecné rovině pak lze uvést, že lhůta v délce deseti dní nepředstavuje nepřiměřeně krátkou dobu, a to zejména za situace, kdy správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že žalobce nebyl ke dni zahájení kontroly zapsán v seznamu povinných osob ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o obalech, případně registrován u autorizované společnosti podle § 14 odst. 10 písm. a) zákona o obalech, a bylo proto nutné (promptně) ověřit, zda plní zákonem uložené povinnosti.
23. Poslední námitkou žalobce brojil proti výši pokuty, kterou označil za nepřiměřenou, a zároveň navrhl, aby soud upustil od jeho potrestání, případně aby snížil uložený trest. Nutno předeslat, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, „(P)odrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročí-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil.“. Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46 zdůraznil, že: „(Ú)kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“.

24. Žalobce nepoukazoval na likvidační dopady jemu uložené sankce, nepřiměřenost výše pokuty odvinul od jiných skutkových okolností. Námitku nepřiměřenosti uložené pokuty opřel o tvrzení, že i) správnímu orgánu I. stupně poskytoval součinnost a s odpovědí se opozdil o zhruba dva týdny, což je omluvitelné; ii) snažil se vše napravit a registrovat se co nejdříve do systému EKO-KOM, iii) za samotný správní delikt, pro který byla předmětná kontrola zahájena, mu byla uložena pokuta pouze ve výši 30.000,- Kč, zatímco za neposkytnutí součinnosti je pokuta téměř dvojnásobná. Ve vztahu k této argumentaci soud předně uvádí, že žalobce námitku nepřiměřenosti výše uložené pokuty neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí inspekce, a žalovaný se proto v napadeném rozhodnutí nezabýval jednotlivými důvody, které správní orgán I. stupně vedly k rozhodnutí o výši sankce. Ve světle shora citovaných judikturních závěrů proto soud posoudil, zda správní orgán I. stupně, jehož závěry byly aprobovány napadeným rozhodnutím, učinil úvahu o výši pokuty v zákonem stanovených mezích a zda přitom nezneužil své diskreční právo. Sankce byla žalobci uložena v zákonném rozmezí, přičemž byla stanovena při dolní hranici zákonné sazby, konkrétně v rozsahu jedné desetiny její maximální výše. Správní orgán I. stupně uvedl, že pokuta byla uložena vzhledem k tomu, že se jednalo o doložení povinností, které žalobce měl stále plnit, a současně podtrhl, že požadované informace měly být podkladem pro hodnocení způsobu plnění zákona o obalech u pěti dalších osob, s nimiž žalobce v rozhodném období spolupracoval. Soud má za to, že výše uložené pokuty se nevymyká požadavku na její přiměřenost a je zcela adekvátní skutkovým okolnostem případu.
25. Namítli-li žalobce nepřiměřenost pokuty vzhledem k tomu, že požadovanou součinnost správnímu orgánu I. stupně poskytl toliko s mírným zpožděním, je taková námitka neopodstatněná. Jak soud již uvedl výše, žalobce mohl „odvrátit“ následky v podobě deliktní odpovědnosti, pokud by správní orgán I. stupně (včas) požádal o prodloužení lhůty ke splnění uložené povinnosti. Za situace, kdy tak neučinil, naplnil skutkovou podstatu předmětného deliktu. Výše uložené sankce pak musí být dostatečně citelná (represivní složka sankce), aby osobu odpovědnou za deliktní jednání „odradila“ od porušování zákonných povinností do budoucna, a účinně tak chránila cílený zájem (preventivní účinek sankce). V této souvislosti nelze přehlédnout, že na požadavek ČIŽP na poskytnutí součinnosti spočívající ve sdělení požadovaných informací žalobce reagoval až poté, co mu byla příkazem uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.
26. Bez významu je námitka, že žalobce posléze splnil povinnost, která byla předmětem kontroly. Naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu nastalo okamžikem, kdy marně uplynula lhůta, v níž měl žalobce ČIŽP poskytnout požadované informace. Okolnost, že žalobce se v reakci na zahájenou kontrolu registroval do systému EKO-KOM, a splnil tak *nota bene* zákonnou registrační povinnost, nemá žádnou

souvislost s deliktním jednáním spočívajícím v nesplnění povinnosti kontrolované osoby podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a nemůže být proto kritériem pro posouzení přiměřenosti sankce.

27. Stejný závěr je nutno učinit i ve vztahu k poslednímu tvrzení, v němž žalobce nepřiměřenost sankce dovozuje porovnáním předmětné pokuty s pokutou uloženou mu za porušení povinnosti vyplývající ze zákona o obalech. Pokuta ve výši 30.000,- Kč byla uložena za zcela jiný skutek, resp. za naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu, a porovnávání výše obou pokut je tudíž zcela nepřipadné.
28. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23, uvedl, že: *„(S)myslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10.000,- Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“*
29. Soud má za to, že hodnocení kritérií, které učinil správní orgán I. stupně při určení výše pokuty, bylo provedeno v zákonných mezích a po věcné stránce mu nelze vytknout nedostatek logických úvah ani zneužití diskrečního práva. Soud tedy žalobci uloženou pokutu nepovažuje za nepřiměřenou, natož pak za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.
30. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., protože ve věci byl úspěšný žalovaný, jemuž však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu